

Her er imidlertid et Punkt, hvort Lovens ikke synes at være ganske heldig i Balget af Midlerne til Gjennemførelsen af dens Princip, idet det Spillerum, den giver for Balget af Forsørgelsesbeløbet i den vedkommende Invalidditetsafdeling er saa snevert, at det i Praxis maa lægge næsten uovervindelige Hindringer veien for i tilstrækkeligt Omfang at gennemføre de nyssberørte Hensyn, som ikke blot udtryffeligt ere paabudne i Loven, men hvis fulde Virksomhed er den nødvendige Betingelse for, at Lovens Princip for Invaliddforsørgelsen overhovedet kan blive levende i dens Anvendelse.

Til nærmere Dplysning om denne formentlige Mangel ved Loven, som ogsaa i ikke ringe Grad har været følt under dens Anvendelse, skal anføres, at Forsørgelsesbeløbene efter Loven af 9de April 1851, § 12 b, med den ved Lov af 24de Februar 1858, § 1, bevilgede Forhøielse udgjøre for

1ste Afdeling	fra 216 til 260 Rd.
2den —	— 120 til 150 —
3die —	indtil 105 —

I 2den Afdeling er der saaledes kun indrømmet et Spillerum af 30 Rd., og det behøver neppe i det Enkelte at begrundes, hvorfor dette Spillerum er haade relativt og absolut altfor snevert til at give Plads for de forskjellige Hensyn, som efter Lovens egne Bestemmelser skulle have Indflydelse paa Forsørgelsens Størrelse. Selv om man (uagtet denne Afdeling har et langt større Omfang) alene tænker paa de Amputerede, er det klart, at selve Legemsbefadigelsen i og for sig kan være af meget forskjellig Betydning, ikke blot eftersom det er højre eller venstre Arm, Laaret eller Benet, der er amputeret, men ogsaa eftersom Amputationen er foretaget med mere eller mindre heldige Følger og har havt større eller ringere Indvirkning paa Helbredstilstanden i det Hele; men selv imellem Invalider, der i de nævnte Henseender ere ganske ens stillede, skal der efter Loven endnu gjøres Forskjel, forsaavidt enten Befadigelsen paa Grund af deres forskjellige Erhvervsstilling har forskjellig Betydning for dem, eller deres Familieforhold og deraf følgende Trang til Understøttelse er forskjellig, foruden at i alt Fald en særtilg Udmerket Mid-

lærhed og Duelighed i Tjenesten efter Loven har Krav paa at komme i Betragtning. Disse særdeles væsentlige Bestemmelser i Loven maa nødvendigvis tabe Størstedelen af deres Betydning, naar der ikke ved Fastsættelsen af Forsørgelsens Maximum og Minimum skaffes Plads til dens Anvendelse, og man har derfor foreslaaet dertil sigtende Ændringer. For 1ste Afdelings Vedkommende er vel Spillerummet dels absolut lidt større, dels i Følge Beskaffenheden af de Tilfælde, der henhøre derunder, noget mindre nødvendigt, men desuagtet har man troet ogsaa at burde foreslaa dette noget udvidet.

Det er dog ikke blot Spillerummenes Størrelse, som giver Anledning til Anke. Vel maa det erkjendes for rigtigt, at det subjektive Skjøn kun forsaavidt bør kunne blive afgjørende ved Invaliddens Hensøielse til en af de 3 Afdelinger, som der kan være Tvivl om, hvorvidt et bestemt Tilfælde falder ind under den i Loven givne Karakteristik eller ikke, og vel maa det anses for nødvendigt, at Hensøielsen er objektivt bestemt ved Legemsbefadigelsens Beskaffenhed, allerede af den Grund, at der under den overordentlig store Forskjel mellem de forekommende Legemsbefadigelsers Betydning behøves enkelte objektive givne og urokkelige Holdpunkter, hvis ikke det meget store Raaderum, som Loven principmæssig har indrømmet det subjektive Skjøn ved Invaliddforsørgelsens Fastsættelse, skal være udsat for at glide ud i Regeløshed, eller Frygten herfor skal fremkalde administrativt fastsatte Regulativer, som i deres Stræben efter Regelbundethed meget let kunde blive for stramme til, at Lovens Hensigt kan komme til fuld Udsvikling indenfor dem — forsaavidt har man altsaa Intet mod Lovens Bestemmelser at indvende. Der er derimod en Egenffab ved de i Lovens § 12 b foreskrevne højeste og laveste Sætser for Forsørgelsen i hver Afdeling, som vistnok har givet hele Inddelingen i Invaliddafdelinger en større Indflydelse, end enten de nyssanførte Hensyn kræve, eller den fulde Opnaaelse af Lovens i § 14 saa klart udtalte Hensigt tilsteder, den Egenffab nemlig, at det mindste Beløb i hver Afdeling er større end det højeste Beløb i den følgende. Mod denne Begrændsning af Lovens